

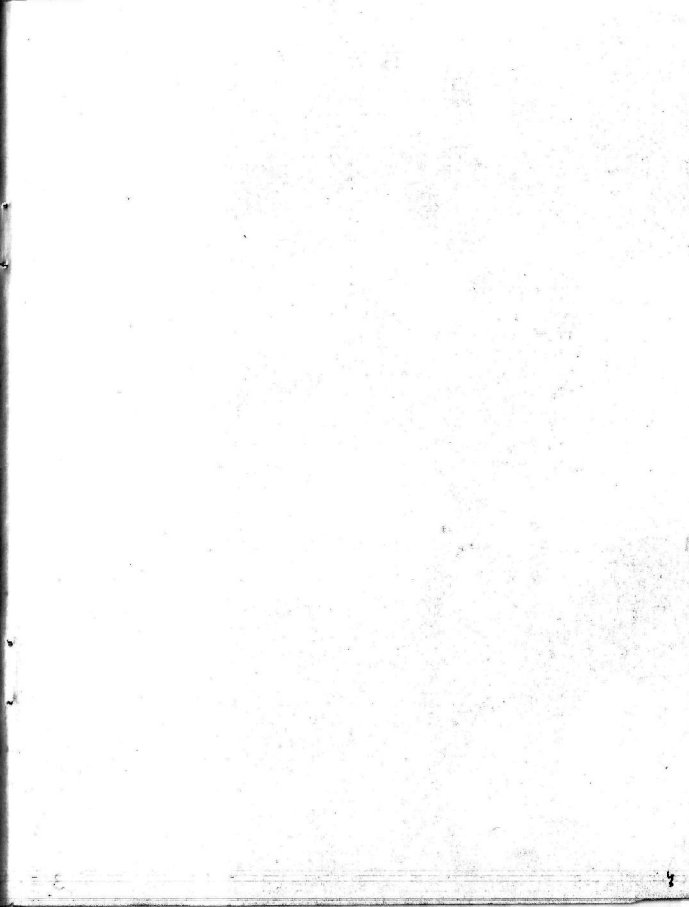
'ITA

גברעס, שנה לנופלור.

גדי קוסמן

בנם של מינק ושמעון
נולד ב - 5 לינואר 1950
נפל במלחמת יום הכיפורים
ב - כ"ז תשרי תשל"ד
22 באוקטובר 1973

קשה לנו עוד לתפוס שהלכה מאתנו לתמיד, שאין רואים אותך צוחק ועליז, ושאינן שומעים כבר את השריקה שלך, הידועה, מרחוק בהגיעך כמעט בכל חודש וחודשו בזמן בקורך אצלנו - אצל הורייך ואחותי! הרגשנו ששמחה לבוא אלינו. היחסים בינינו היו כה נאמנים, אמיתיים וגלוי לב. כמה טוב היה כשספרת לנו - מלא סיפוק מעבודתך במשק ובחברה. היית כה גאה על כך שסומכים עליך ונותנים לך לפעול באופן עצמאי וכראות עיניך. כולם העריכו את רגש האחרייות שלך וידעו שמה שקבלת על עצמך תעשה במאה אחוז,

ובאה המלחמה האחרונה הקשה והאכזרית... וגם אז מלאה את חובתך. באופייך אינך לוחם, אך מלחמה זו הדרך היחידה, לצערנו, להגיע להתגשמות שאיפתך-שאיפתנו שהייתה תמיד שלנו. היית כל-כך טוב לב ועדין ומתחשב בזולתך. אך כהמיד גם עתה אמרת: "אחד צריך לעשות את זה, אז למה לא אני?".

הרבה תכניות היו לך, הן כבר לא התגשמו. אך חייך חיים מלאי תוכן ונהנת מהחיים, חבל שהם כה קצרים היו ונגדעו באמצע, אך בזכרונו תמשיך לחיות אתנו לנצח...

א ב א

באנו בדרכים שונות לארץ ונפגשנו בגברעם. התחתנו במלחמת השחרור בזמן הפסקת אש. איזו שמחה היתה כשנולד לנו בן ב-5 בינואר 1950. לגדי היו מטפלות ומורות הכי טובות והילדים שגדלו יחד איתו החל מבית התינוקות היו לו כאחים וכאחיות. אחרי שנתיים נולדה לו אחות, אילנה. היחסים ביניהם היו מאד חזקים וטובים, איבני זוכרת שהם רבו.

כשהגיע הזמן שהחלטנו שאין לנו כבר משהו לתרום לחיי הקיבוץ, גדי החליט להשאר בחברה זו מכל הלב. משפחת קארו לקחה אותו ברצון רב כבן מאומץ והוא היה להם כבן אמיתי. במשך הזמן הוא מצא אצלם בית חם וידידים יקרים וטובים.

בביה"ס בשער הנגב התרחבה חברתו ובמשך שלושת השנים בצבא הספיק להכיר טנקיסטים מכל הארץ.

הוא כל כך אהב לנסוע ולהכיר את הארץ היפה שלו

אחרי השירות בצבא וכמה זמן של עבודה במשק בהתמסרות מירבית, הוא החליט גם לראות משהו מהעולם הגדול ואחרי זה הוא רצה להתקדם במקצוע שלו - כמרכז מוסך.

איזה חג היה בשבילנו כשגדי בא לבקר בטבעון. 24 שעות היו המקסימום בדייכ, המשק, העבודה "קראה" לו.

גדי היה נאמן ואחראי לעבודתו ולחברה ונתן הכל להגנת המולדת, שלמענה הוא כל כך רצה לחיות...

הצבי ישראל בין מדינות ערב הרבות
איך נפלו גבורים בלי לאהוב מלחמה
אל תגידו כי עולם רשע ואכזר זה, ימשך עדי עד
אל תבשרו כי עוד שוחרי שלום נפלו
והמטרה טרם הושגה...
הרי בטיני אל טל ואל מטר עליכם
כי שם נגעל מגן גבורים, מגן גדי אחי ורעי
הנאהב והנעים בהליכותיו
היודע לשמוע ולהשמיע
המשרה מדוכיו ומדעותיו מבלי דעת.
אושר ושמחה הקרבה סביבך
ואהבנו כל רגע שהיינו במחיצתך -
אם בטיול ואם בארוחה טובה
דבר שלא ישוב עוד!
גדי, הגוף נדס ומת,
אך רוחך אתנו בכל רגע ובכל שניה,
בכל צעד ובכל מקום,
אתה אתנו ובתוכנו.
איך נפלו גיבורים ויאבדו כלי מלחמה.

אחותך אילנה
עפ"י קינת דוד

אני זוכרת את גדי כשהוא חזר עם מינק מבית החולים קפלן יום אחד גשום וקר. נדמה לי שהיו שטפונות והיה מאד קשה להגיע למשק.

גדי לא רק היה עם נועה ביחד בבית הילדים. שנים רבות היינו שכנים - אנחנו ומשפחתו - ולא שכנים במגורים אלא גם בלב. היינו מאד קרובים זה לזה, חברים של ממש והיה טוב ונעים שילדינו טעמו מן הידידות הזאת ונדבקו ממנה.

גדי היה כפי שזכור לי מהימים ההם ילד חמוד וטוב לב, אך כמובן היו תקופות שהבנים והבנות לא הסתדרו ביחד ואז קצת ניתק הקשר ההדוק בין שני הילדים. בימים האחרונים של בית הספר שוב התלכדה הקבוצה כולה.

כאשר התגייסו בני "חבצלת" הקשרים בין החבריה שפתאום ראו את עצמם נפרדים אחרי תקופה כה ארוכה של ילדות משותפת, נעשו יותר ויותר הדוקים וחזקים. איזו שמחה היתה כאשר באו לחופשה ופגשו אחד את השני ויכלו להתחלק בחוויות ולהעלות זכרונותו בתקופה זו התחילו החברה להכיר ולהעריך אחד את השני, יותר מאשר בכל שנות הילדות שלהם. כשגדי בא הביתה כולם באו אליו.

כשאני מעלה את דמותו מאז בזכרונני אני רואה פנים מחייכים וטוב לב שכזה. הוא אהב את כולם, חברים, ילדים תינוקות, בעלי חיים, מי ומה לא. הוא תמיד שמח, איזו מין שמחה פנימית שזורמת החוצה ומקרינה על כל הטובבים אותו.

אני זוכרת מקרה שקרה לפני כשנה וחצי כאשר גדי נסע 3 פעמים משך שעותיים לאשקלון, לחפש אחרי חברה שלא חזרה הביתה בערב. בלי הרבה מילים, כאילו זה מובן מאליו הוא נסע שוב ושוב עד שבסוף מצא אותה.

דברים כאלה היו אופייניים לגדי ואני בטוחה שהרבה חברים יכולים לספר על מעשים דומים. ואז אני חושבת: מבורך האדם שמשאיר זכרונות כאלה אחריו.

עיריית ון-אסו.

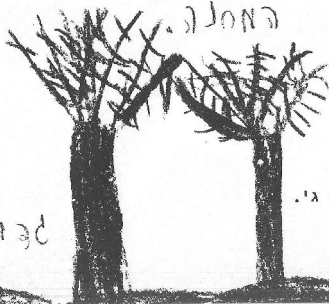
קתמרו

יום ל שש

קחט'קה

החט'קה הקיחה מחנה
אירלן שם ארצו

קפויכה מצל ארצו
היה פולקום קערק
אסוף החט'קה אפקר

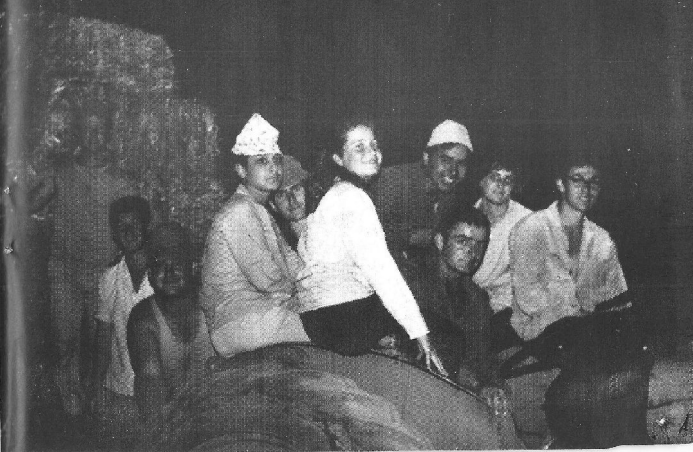

מתוך "ספר המשק" - כיתה ג'.

לכו

מבצע העלאת חציר
אורגן אל-ידי בני-החטיבה
ובימחתם.

במשק אמרו לקחת קבוצת
פעילים שכירים להעלאת החציר,
ובני-החטיבה, אשר התנגדו
לעבודה שכירה, יצאו עם
זרם לשדה ותרמו עם לעבודות
למוסות, מלאי חלואות, כשבהית
מחכה להם קומניץ גילי.

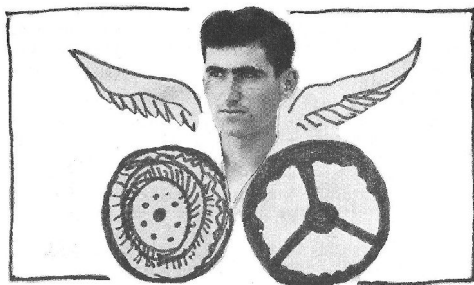

אפלטון החלוצי -

מטיל בעצלת הסוסים הרתומה
אנחנו לביים מאאי צהלה
הנאט ונאול, לא נארא קצת נחבט
העיקר לאנחנו טיילנו אבי.

קטעים מרשימה של גדי בעלון המחזור

לאחר שנתיים של לימודים בביה"ס האזורי שער-הנגב, ורכ"חלוציים מגברעם בבית ספר זה, אני רוצה לעמוד על מספר נקודות שלדעתי צריך לתקן.

שער-הנגב הוא בייס קבוצי, רוב מוריו ותלמידיו קיבוץ-ניקים, ולכן לדעתי יש לחנך בו שלושה ערכים: לימודים עבודה וחיי חברה.

הלימודים בשער הנגב על רמה גבוהה וישנן כל האפשרויות והכלים ללימוד יעיל ולהתקדמות של התלמידים. רמת הלימוד וניצול האפשרויות תלויים בעיקר בתלמידים.

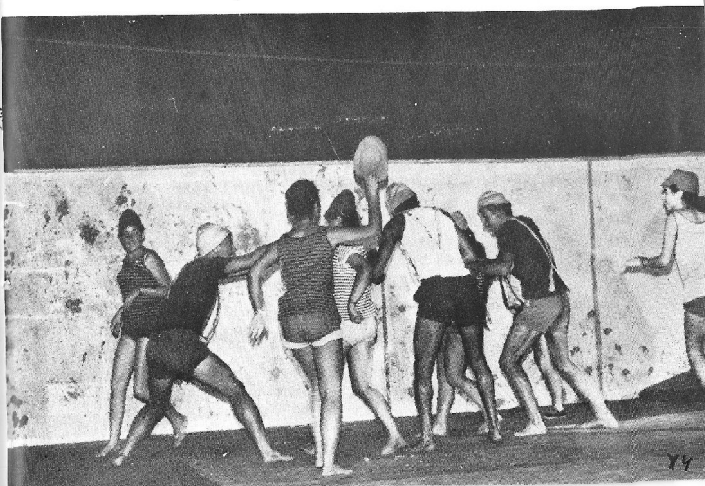
מטתו של ביה"ס הקבוצי לא רק ללמד, אלא גם לחנך את התלמיד להיות חבר קיבוץ טוב.

בשיעורי המחנך לא מדברים לרוב על בעיות שונות בקיבוץ, והסיבה לכך היא שהתלמידים ממשקים שונים, ולכן לא מביאים בעיות קונקרטיות לברור.

חסר בשער הנגב מקצוע חשוב שכדאי להכניסו - חקלאות, התלמידים שמתעדים להיות חברי קיבוץ שהחקלאות תופסת בו מקום וענף ראשי. ולכן אפילו אם הם לא יעסקו באופן ישיר בחקלאות, צריך שהם יבינו ויתעניבו בנעשה בענפי השדה.

דבר שהפריע לנו במיוחד בהיותנו בב"ס זה, הן שעות העבודה המעטות במשק. לדעתי יש לעבוד בכתות הגבוהות, כמו שנהוג בבתי הספר של הקה"מ - יומיים מלאים בשבוע, כדי שהבנים ישתלבו בענפי המשק השונים, ילמדו ויכירו את בעיות הענף. בחירת הענף ע"י הבן והכרתו צריכים להעשות כדי שהקליטה בעבודה לאחר גמר ביה"ס, שהיא חלק חשוב ועיקרי בחיים במשק, תהיה מהירה ויעילה.

הישג חשוב הוא הכרת חברה, ויציאה מהמסגרת המכרתית הקטנה שלנו למסגרת חברתית רחבה יותר, שבה אנו עלולים לפגוש גם בעתיד.

28.10.73

למינק לשמעון ולאילנה שלום,

קבלתי כהלם את הידיעה על כך שגדי נפל. אני בוכה יחד
אתכם בתוך ליבי. חיבבתי מאד את גדי ואני יודעת שגם
היה בן טוב ומסור לכם.

האימרה היהודית אומרת שכל המציל נפש אחת בישראל כאילו
הציל עולם מלא. אני מוסיפה שכל המאבד נפש אחת איבד
עולם מלא. אין תחליף לבחור שנפל, אין נחמה ואין מילים
שיוכלו לכסות על הכאב.

הכאב הוא תהומי הוא צורב. זהו המחיר שעלינו לשלם בכל
פעם כדי לחיות ולהתקיים בתוך עולם רשע וקשה זה.

...אינני חושב שיש צורך כעת להגיד מי היה גדי. גדלנו
יחד מבית התינוקות ואותו דוקא חיבבתי מאד גם בבגרות.

...אינני מסוגלת לתפוס שלא אראה אותו עוד בבקורי
בגברעם, ובכלל.

בעולמי הפנימי הוא עדיין קיים וישאר שם תמיד. הוא
משהו כעין אח בשבילי.

חזקו ואמצו!

שלכם הכואבת את כאבכם ומתפללת בכל הלב שיגיע השלום
ושיפסיקו ליפול בחורים.

נועה.

אני מדפדפת בדפי העבר. בתקופת בית הספר. הפגישה איתכם
הגברעמים. קבוצה של תלמידים הדומה באופיה לנו -
"היקיים" מסוגרים בתוך עצמכם ובישניים.

משתי קבוצות הפכנו לחבורה אחת. וגדי בתוכה. גם כשהפריע
עם כולם השקט והיושר הסגירו אותו...

...אחרי תקופת בית הספר נהגנו להפגש בימי שישי. ל א
רצינו לנתק את הקשרים שיצרנו לעצמנו. זוכרת איך משה
לשנה הקשר התחיל להתרופף. כל אחד פנה לדרכו אך אתה
בכל פעם קפצת לבקר, אם זו היתה התנדבות להסיע תלמידי
בית ספר למפגש או סתם לקחת רכב והופעת אצלנו.

לא אשכח את אותו יום שישי, כשבוע לפני המלחמה, הקפצת
חברה מגברעם לביקור בדורות. ישבנו בחוץ על הספסל
וסיפרת על הטיול בחו"ל.

לאחר מכן לפני שובך חזרה הביתה לא רצית להחמיץ ולפספס
מישהו מהחבריה. הסתובבנו בכל המשק בכזי ללכוד מישהו
בושת...

יהודית ה.
דורות

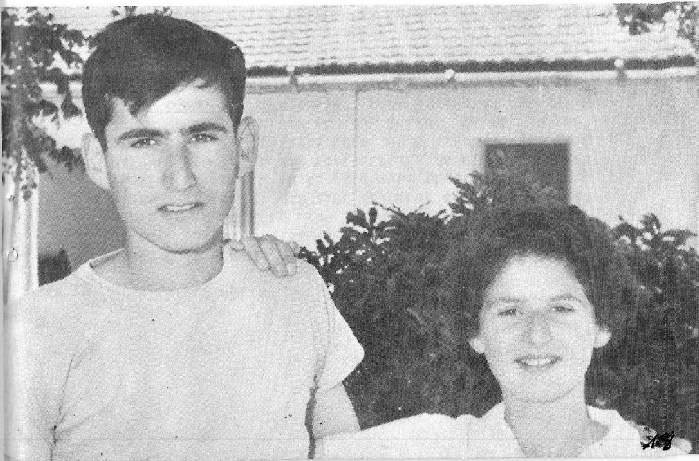
למשפחה קרטמן שלומות!

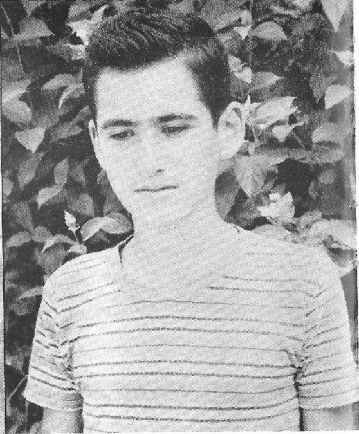
עברו שבועיים ושוב אני בבית. האמת היא שמאז האזכרה שהיתה בגברעם אני מהרהר וחושב אודות גדי רבות. היום גם קיבלתי מכתב מבחורה שויצרית שגדי ואני לקחנו לטיול בהרים המושלגים של שוויץ. כלומר היא לקחה אותנו והראתה לנו איזור סקי יפה. והיא כותבת "רק כעת כשנפל מישהו מוכר אני מצליחה להבין מה זה בשבילך לאבד חבר". ואני מוסיף רק עכשיו כשאיבדתי חבר-אמת אני מבין מה זה לאבד בן. אני חושב שנהגתם בגבורה. ובעצם אתם גיבורי המלחמה לא פחות מאשר אנו, החיילים. להודות על האמת עד האזכרה לגדי היה שם של עוד חבר שנפל. יתכן ולא עכלתי את כובד המכה. ויתכן שבעצם הקרב לא היה זמן לעכל כל אחד שנפל לידי. ושהגעתי הביתה נשארתי בהרגשה שבעצם, היתה כעין מגן השומר, לא להכנס לכל הזכרונות הנעימים שהיו עם כל חבר וחבר. אך אחרי האזכרה התחלתי באמת להזכר בגדי. כמו שאני היכרתי. ואולי היכרתיו באחת התקופות היפות של חיי. הטיול בחו"ל. גם לגבי היה זה זמן נפלא והרבה גם הודות לגדי. בעיות המכונית כמובן עליו. הגזבר כמובן גדי. היתה לנו קופה משותפת שהיתה בכיסו. ודווקא הוא שמצבו הכספי היה הרבה יותר טוב משלנו דאג לכך שנחסוך ולא נבזבז סתם. היה זה הוא שהקפיד לשמור על מהירות נהיגה סבירה ובדיקות שמן, מיט כל בוקר, בצורה הקפדנית ביותר. כל משרד או עסק שצריכים היינו לטור גדי היה הדובר. ויחד עם זה ידע איך להנות לצחוק ולספר בדיחות. ובמיוחד לבלות. כל כך היה גאה, שהודים שלו קיבלו אותנו קבלת פנים יוצאת מהכלל. ביום העצמאות היה כל כך גאה בתור הישראלי של המשפחה. ובאמת ברקודים דאג לאסוף את כל בנות הדוד לריקוד הורה סוערת איתנו - הישראלים. שלא לדבר על גאותו בתור קיבוצניק. הגאווה על גברעם וכל הישג שהתחולל במשק. כן כאב הוא כל מחדל ושגיאה. סיפורים יש המון ובלוי סוף ואני מקוה להפגש באחד הימים ולספר עוד ועוד.

מקוה לפגשכם בקרוב ושהכל יגמר כבר.

להתראות,

ארנון אפרת

באתי לביתם של ההורים ורציתי להגיד.

אמרתי בשתיקה.

רציתי שהמילים תפרנה את השתיקה ותדברנה.

הכרתי את גדי מילדות. מכיחה לכיתה משנה לשנה עברנו וצעדנו על דרך החיים. גדי בעל תפיסה ריאלית יודע את הדרך היטב. מתגבר על מכשולים ומתקדם לאורכה בקצב מהיר.

...והשתיקה, אסור שאשתוק. אני חייבת לספר. כפי שגדי ידע לספר באוצר מילים פשוט, להגיד את כל האמת ותמיד הייתה דעתו ברורה לי.

אני מרגישה שאסור לי לשתוק.

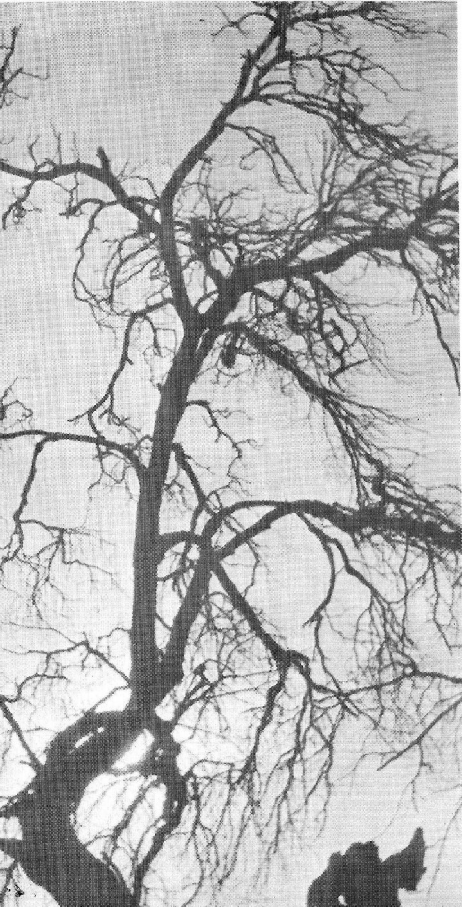
אני רוצה לספר ולהגיד. כתבתי לגדי מכתב (הוא לא הספיק להשיב לי) ועוד מכתבים נכתבו במוחי אך לצערי לא הגיעו אליו.

ושוב אבקש את סליחתכם, השתיקה מנצחת.

זוהי שתיקה בטרם שיחה.

שתיקה שדרושה לי בכדי להתגבר ולדבר בפעם הבאה.

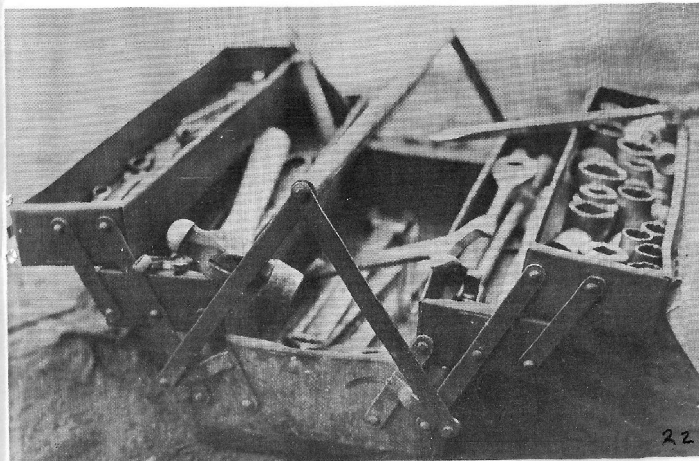
ע ד י .

צולם ע"י גדי.

מבט של - יהיה בסדר - וחיוך טוב.
 בלי דבורים, בשקט וצניעות עד כדי תמימות.
 בשבילנו הוא - החוט המקשר את הכתה
 והוא כוס קפה
 הדלת שמעולם לא נטגרת עד השעות הקטנות.
 והוא - ידיים סדוקות ושחורות מעבודה
 ותפקידים שמתמלאים בקפדנות יתרה.
 ובשבילנו - כשאיך אל מי לפנות
 גדי בטוח יסכיט...

מירלה

איך לומר?

ומה לכתוב?

אנחנו לא יודעים לכתוב. אין לנו כשרון, לא למדו אותנו בבית הספר לכתוב הספדים ואנחנו גם לא רוצים לדעת.

לא רוצים!

אף פעם לא שקלנו אותך במאזניים, לא בררנו ומנינו את התכונות שלך ולא קראנו להם בשם. בני כחתך יודעים אולי מה היו ציוניך בבית הספר. אלו אינם חשובים יותר לאחר בית הספר. אתה היית שלנו, פשוט שלנו - של "החברה", לא התפלספת על מהות חיי הקיבוץ אלא פשוט חיית אותם במלואם, איתנו. מין "יקה" כזה במוטך, מסור עד כדי להכעיס. מקבל הכל כפי שאומרים ובשיא הרצינות, לוקח את כל התפקידים "שמלבישים" עליך: ועדת מינויים - אין ברירה. אחראי רכב - רק "יקה" כמוך יכול. אחראי לאפרונים - כמוכן, תמיד הצליחו לשכנע אותך בלי מאמץ. השכניסו שלך מספרים שהיית "באלגניסטי" ושהטייפ שלך היה עובד שעות ומשמיע את "הגשמים" ואת חוה אלברשטיין לטיווגין.

המון בדיחות מספרים על עוורון הצבעים שלך. כל הדברים האלה ועוד רבים אחרים הם אתה:

אתה גדי שעובד במוטך מהכתה של מירלה, עדי, יוסי ועמוס.

שלנו של החברה, של גברעם.

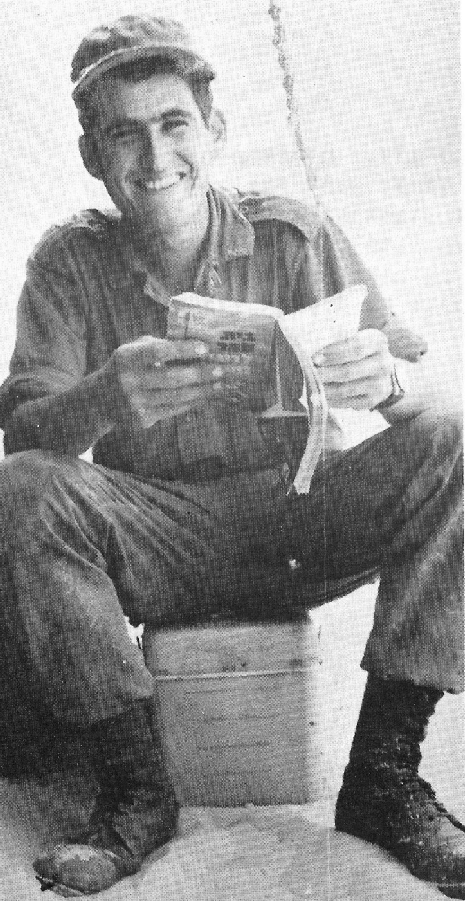
עירית ש.

(באזכרה ביום השלושים)

... רבניו אשר פסעו ולא גטל מקו,
עניו אשר לרחו פקלא השחרים
בתוליו שלא ננהד אל חסד מחורים!

(מתוך "אלוה" מאת חיה ורדי.)

בצהרי יום הכפורים ישבנו כדרכנו על
המרפסת של גדי כשאוזנינו לרדיו
ועינינו לכביש. התרגשנו. גדי נקרא
בשעות אחרי הצהרים. נרגש מאוד; ארז
את חפציו. באנו לראות אם לא שכח
דבר, אך גדי אף פעם לא שוכח! חייך,
להתראות. וסגר את הדלת...

על מהלך הקרבות

ביום שבת 6.10.73 נקרא הגדוד להתגייס על פי צווי חרום.

גבי (מ"פ), בפגישה בבית השיטה;

- - - אנחנו פלוגת מילואים "צעירה", חבריה שהשתחררו לפני שנתיים-שלוש. היינו מהחטיבות הראשונות שגויסו והיינו מה-ראשונים שהיו מוכנים.

ב-6 באוקטובר - בסביבות הצהריים הגיעו מהפלוגה שלושת הראשונים: גדי קוסמן, פישר ואני, ככה היינו שלושתנו עד הערב, עסקנו בזווד הטנקים, לא ידענו בדיוק מה מתרחש אבל הרגשנו שהעסק רציני, עבדנו בלחץ חזק, להיות מוכנים. בשעות הערב החלילו להגיע האוטובוסים ואיתם רוב החבריה ובשלוש לפנות בוקר כבר היינו מוכנים בצוות כמעט מלא - ולמרות שחטרו לנו פריטים חשובים התכוננו לתזוזה.

7.10 וכבר בשעות הבקר המוקדמות של יום 7.10.73 היתה הפלוגה שלנו מוכנה לתנועה על זחלים לכיוון רפידים.

8.10 עם שחר ה-8.10.73 נתקבלה פקודה לנוע במהירות לעבר אזור חמדיה כסוף. עוד באותו יום הספיקה הפלוגה להכנס לקרב ש.ב.ש. עם כוחות מצרים, שבכוננתם היה לנסות לחדור את מערך הבלימה של כוחותינו.

10.10.73

למסחה שלוק!

ללא הספקתנו להמקשר אלייך אב"ט הטח זכור לנבך עליו מגויס.
כפי הנראה השסק יקח דו הרבה זמן.

הזנתו זקן הכל הסדר אל דאליה.
להתראות שלבך גדי.

12.10.73

למסחה שלוק!

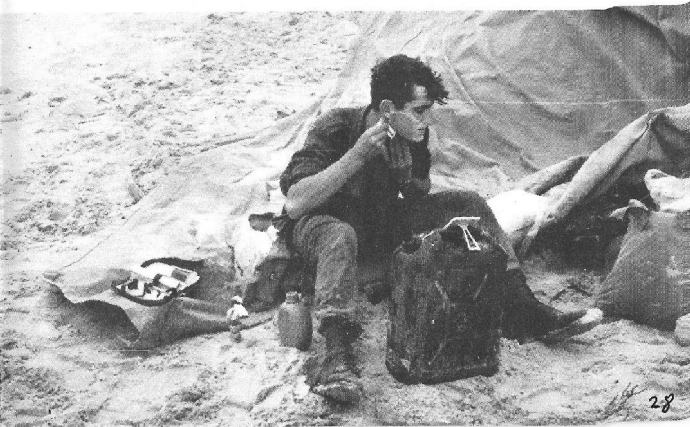
כרגע אני נמצא בחניון אי-פעם בסוני וזו דו זמן להתארגן
להתרחץ ולנוח. פזו אלצ'נו פוזק שיזק אופור וזפה ירקוני
זהו קצת שמה.

כולנו שוארים על מור"ט גיבור ומחביק למגיפה רצונות מהלך
פענין זקן גיבור.

נקודת שהמחמה ללא מארב זמן רב זקק אק כן מדעו שנה בכדי
לחשוב הנשפטים ולמאזר איתם הגמן המתאים והנזח לננו.

אל דאליה ולהתראות בקרוב.

שלבך גדי.

ביום ב' 15.10.73 חזרנו חזרה
לאזור טסה ובשעות אחר הצהריים
חשבו שאנו עומדים בפני המשימה
הקשה שהיא יצירת ראש גשר
התעלה.

מכאן והילך התגלגלו הדו-
במהירות מ ב ל י להבחין במחורגי
השעון הנעים מבלי לחדול.

ב י מ י מ 15.10.73 - 18.10.73
ניהלנו קרבות קשים ביותר כנגד
הארמיה השנייה בשטח החייה הטיבית.

17.10.73

למפתח שלום!

טכניז מוקדם במקור השכנתו קוק כדו לפיות מוכנים לכל.

סה"כ המצב טוב, רזאק שהאוויר הולך זנאמר.

אני מרגיש טוב כרגיל ואין בקשות מיוחדות.

הד"ר 3. שלום הוא אק 3125/א' ואני חושב שזמננו טוב לשלוח
מכתבים לפי כתובת ה'ז. בינתיים לא קבלתי מכם שלום מכתב
או תשובה.

פגשתי את אלדו ספרו ואת רפז וקנין אני פוגש עם יתיק. הוא
יחד איתי. מכתבו מה שלום החבר'ה אק אתם יודעים.

הרבה לכתוב אני לא יכול, אבל המלחמה בדרום תסתיים
בקרוב.

להמראות גדי.

ביום 18.10.73 חצינו את התעלה כאשר המשימה המרכזית היא
לרוץ מהר ככל האפשר ולהשמיד יותר ככל האפשר.

19/10/73

משפחה אורח רבו
אורח כחמל גסר אני נחמא
א' עם גסי' כרש' בחטון.
הרבה מה חקש' אכס' אין
מכבני חולק ומספר ונראה לי
לגם פיה נחמ' קרוב. ג'נטימ
אנחנו כבו ג'נטימ מניסים נחמ'
נראה להנחיל ר' חול' חקש' ג'נטימ
אזב חקש' היא קיבלתי פנאר חמ'
ג'נטימ ג'נטימ ל'יה' יותר חקש'
אקב' חמ' בית. ק'ל' ונחמ'
בתראות גמורה

אכס

דק'

20.10 לאחר צליחת התעלה קבלנו פקודה לבוע מהר ולחסום בפני הצבא המצרי את כביש האורן המצרי - איסמעיליה. על כביש האורן הזה התחלנו לנוע צפונה כאשר ההתנגדות היתה מועטה. הגענו עד בסיס טילים הנמצא כשני ק"מ מדרום לכפר נפושה וכארבעה ק"מ דרומית לאיסמעיליה ושם נעצרנו

אחרי שכבשנו את בסיס הטילים. נשארנו באותו אזור יום שלם. זה היה 21 לחודש.

ה-22 לחודש מתקדמים צפונה במטרה להגיע לעיר איסמעיליה.

ב-22.10.73 קבלנו פקודה בכל זאת להמשיך ולהתקדם צפונה. היה בו גשר מעל תעלה מתוקה והגשר הזה - הנקודה האחרונה שיכלה לעצור אותנו מלהתקדם צפונה.

קטעים מן המפגש של הפלוגה בבית השיטה

יהודה: (על כבוש הגשר) גדי, נחום ואני קבלנו פקודה לעלות על הגשר. היינו שם יחד עם צנחנים. עלינו על הגשר תוך כדי אש. נכנסנו לכפר צפונה לנפישה והיינו 2 ק"מ לפני הפלוגה ו-2½ ק"מ לפני איסמעיליה. אמרו לנו להחליף את הגשר בלילה וב-יום הצנחנים היו צריכים להכנס לתוך איסמעיליה. חיכינו שם כל הלילה. ירו עלינו מהוך הצמחיה לא ידענו מאיזה כיוון ומי יורה עלינו.

בבקר חיכינו לצנחנים שיגיעו ולא הגיעו. זה היה כבר 6 שעות לפני הפסקת האש. אני חטפתי משהו על הצריח.

מאז אני לא יודע דבר.

נחום: (מוסיף) לגשר הזה היתה מבחינת אסטרטגיית חשיבות עצומה מפני שהיתה כוונה של אריק שרון לבסות להגיע לאזור הגשר קצת דרומית מאיסמעיליה והוא הווה את הגישה לאזור איסמעיליה. היה חשש סביר שהמצרים ינסו בלילה לפוצץ את הגשר ואז פשוט לעכב אותנו. והיה ברור שאם אנחנו לא תופסים את הגשר הזה, זה היה מעכב אפשרות שלנו להמשיך ולהגיע עד אותו גשר לכיוון איסמעיליה.

בבוקר גילינו באזור ההדרים נשק של 15 חיילים מצריים שהיו בטהיכ כ-30 מ' מאיתנו ושלושה מתקנים של טילים שהיו מכוונים לעבר הטנקים. הם לא ראו אותנו כנראה עקב החשיכה או אולי לא הופעלו כי ירינו לשם כל הלילה. היה שם ציוד די רב שלמזלנו לא הגיע למצב של פעולה. בבוקר נהלנו שם קרב עם כמה מצרים שעלו על התמרים.

בבוקר של ה-22 בחודש אמרתי לליזר כמה פעמים שיגיד לחבריה שלי להיות עם הראש בפנים ושרק הוא במידת הצורך יהיה עם הראש בחוץ ויצפה על השטח כי היתה שם כל הזמן ארטילריה אנטי טנקית. הם ירו כל הזמן על הגשר בכדי שאנחנו נפגע או שלא נצליח לעבור ובשלב הזה נפל פגז של ארטילריה קצת מאחורי הטנק של המפקד והנשק. והפגז הזה קרע את המדף בטנק של הקשר ובצורה כזו כנראה פגע בגדי.

היית מהטובים במפקדי הטנקים של הפלוגה. אף-על-פי שלא היית איש צבא.

אהבת את החיים ולא אהבת להרוג...

כאשר צריך היה לבצע משהו, ידעתי - כמפקד הפלוגה - כי עליך אפשר לסמוך.

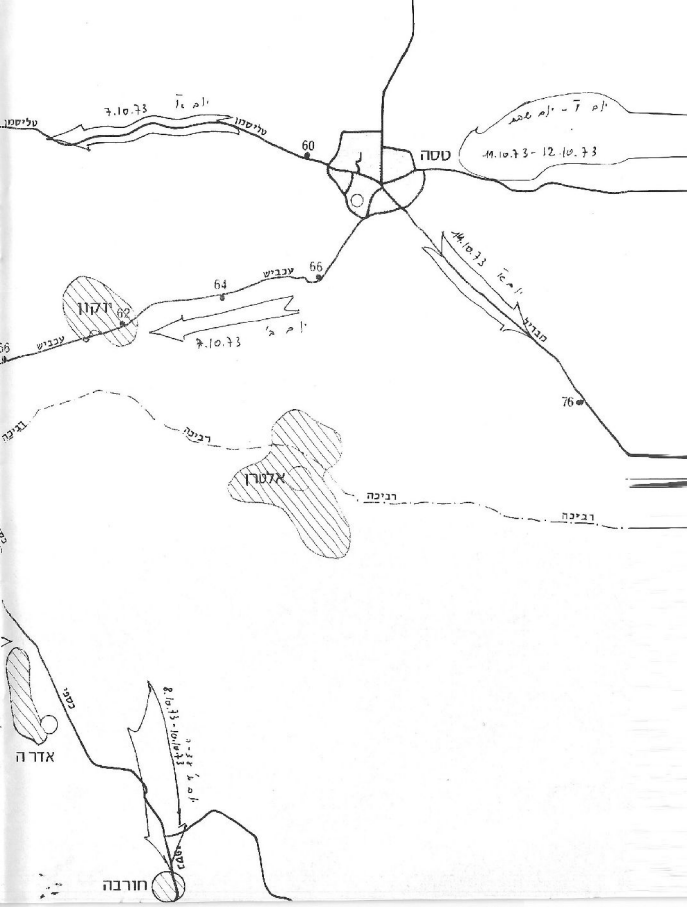
במלחמה, לא נתת לי מנוח עד שעלית על טנק, כי אמרת: "הרגשתי גרועה מאד כאשר החברים נלחמים ואני נמצא מ-אחור".

- - - זה מבטא את קווי האופי המסור שבך - - -

מפקד וחברך

גבי ורד

האגם הגדול

בית נחש

מכשיר

מסורה

סלויזיה

מגדל

כשור

אמיר

לוקטור

מגדל

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

אדום - 95

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

ערסוד

צ"ב הפל"ם
ב"ד
ב"ג
ב"א

15.10.73
צ"ב הפל"ם

פ"א
100
100

את גדי הכרתי עוד במסגרת השרות הסדיר, כאשר הפלוגה עברה את אימון ההקמה הראשון שלה.

נפגשנו בבית הספר לשריון ומיד ידעתי שעומד לפני מפקד שיודע את תפקידו אשר יודע לחייך כאשר צריך ויחד עם זאת להחמיר בשעת הצורך.

במסגרת שרות המילואים נפגשנו מספר פעמים ותמיד נעים היה לפוגשו. תמיד מחייך, תמיד בעל מבט חם ומבין.

במלחמת יום הכיפורים נלחמנו באותה פלוגה ויחד עברנו רגעים קשים, חברים נופלים ונושרים אבל גדי תמיד ידע לשמור על קור רוח ושיקול דעת נבון.

ב-22 לאוקטובר קיבלנו משימה להגן על גשר נפישה. אני הייתי מפקד הכוח ובחיתי בתור שותף למשימה קשה את צוותו של גדי.

לילה תמים עבר עלינו ביחד כאשר בכל מספר רגעים היו נופלים הפגזים ושריקות הבזוקות הנופלות נשמעות בכל מקום.

המשימה בוצעה עד תומה ובשעות הצהריים של 22 לאוקטובר נפל הפגז הגורלי אשר פגע בצוותו של גדי ופצעו למות.

חבר יקר ולוחם מעולה אבד לנו.

יהיה זכרך נצור עימי לעד.

נחום שקד.

קבוץ עין-החורש

29.4.74

עם גדי ז"ל שרתתי לסרוגין במשך זמן רב.

החל בקורס נהגי טנקים כשהיינו חיילים "ירוקים", באותו אוהל ואותו הצוות, לאחר מכן נפרדנו.

בסיום קורס מפקדי טנקים נשאר גדי כבוגר מצליח בקורס להזרקה בבית הספר לשריון; וכך המשכנו לשרת באותה היחידה כל אחד במדורו.

הכתירו כחבר טוב, ידיד נאמן וכמדריך שחניכיו בקמ"ט תמיד שבחוהו.

שרתנו יחד באותה פלוגה, התאמנו יחד ואף כשהשתחררנו נשארנו בקשר.

בשרות המילואים גרנו באותו אוהל, ושוחחנו, שנינו בעלי אותו "אינטרס".

במלחמה לא רצה בתפקידו "כרזרבי" אך בליה-ברירה עשה זאת היטב. בשבוע הראשון למלחמה נפגשנו הרבה, ויומיים לפני הפריצה נפרדנו איש לדרכו.

רק שלושה שבועות אחרי חוס הקרבות נודע לי על נפילתו של גדי בעת הבטחת גשר ליד איסמעליה.

היה חבר נאמן, חייכן ומפקד טנק מעולה.

יצחק פ.

יהי זכרו ברוך.

אפיקים.

צולם ע"י גדי.

אחי גדי,

אין לי מה להגיד, אני רק מצטער. הרבה מן העבר שוכן בליבי עמוק, ולא ישכח.

היית לי כאח גדול. תמיד דאגת לי. שאלת איך הולך בצבא והמרצה אותי להמשיך, לא להתיאש ולעלות בדרגות.

כשבאתי אליך, החדר היה תמיד מלא, ישבנו ודברנו על החברות, על העתיד כשאגמור את הצבא ואבוא לעבוד איתך במוסך.

בשבתות אהבתי לבוא איתך לכדורגל גם כשהייתי מאד עיף.

כשבאת לחדר של ההורים שלי, היתה הרגשת בטחון ואוירה של שמחה, וכשלא באת הרגשנו בחסרונך.

ביום שפרצה המלחמה, דאגת לי. הצעת לי לטלפן לבטיס ולשאול מה קורה.

יותר מאוחר כשגייסו אותך, הספקנו לקבל מכתב ממך - ומיד רצו חבילות ומכתבים אליך,

לא אשכח אותך גדי אחי.

יהי זכרך ברוך.

אלי קארו

גדי כמדריך

לפני שנתיים גדי הדריך אותנו. בתקופה שלפני בר-המצוה.
כמעט כל שבוע היתה פעולה.

היו משחקי לילה, הרבה ריקודים, אך בעיקר היינו משוחחים
על החטיבה ועל תנועות הנוער השונות

היינו מחכים לפעולות אלו בקוצר רוח.

הוא הבין אותנו יותר מאנשים רבים במשק. היה מקשיב לכל
הצעה ותלונה שהיתה לנו ומנסה לעזור.

אנו בזכור אותו כבן אדם עם אישיות נהדרת וכמדריך שהח-
דיר בנו את האהבה למשק, לעבודה וללימודים.

קבי "חצבי"

מפקד כניסת קבוצת "חצבי" לחטיבה.

לקטנו דברים על גדי שלנו.

בן וחבר.

גדי לא חזר מן המלחמה.

ב-6 באוקטובר יצאו בנינו הפוזים מן הבית.

לבשו מדיהם ברישול, הוסיפו מלה "עניבית" על ממטרה שכדאי לפתוח, על מפתח של החדר...

יצאו ולא הספיקו לומר שלום של ממש, רק הנף יד וספק חיוך.

לאן? ... למלחמה? ...

בצהרי יום הכיפורים עוד לא ידענו את התשובה...

כן? למלחמה? ...

מצפים לכל גלויה, נצמדים אליה, הופכים והופכים בה. רק מילים ספורות: "שלום... להת. בקרוב... ד"ש. אל דאגה..." מילים ספורות ויקרות.

יום ועוד יום.

ב-23 לאוקטובר מבשר לנו הרדיו על הפסקת האש!

ב-26 מתקבלת גלויה מגדי שנכתבה ב-19... מיד טלפנו למשפחה בטבעון... באותו יום פקדו את משפחת קוסמן שליחי קצין העיר - גדי נפל במערכה.

גדי נפל שעות ספורות לפני הפסקת האש.

בבואנו לכתוב על בנינו-חברינו - פוקד אותנו הלם הכאב.

אנחנו חוזרים וקוראים את שמותיהם...

דמותם עולה בנו ואנו רוצים לנצור אותה. לנסות לעצור
בעד שיני הזמן שלא יתשטשו דבר...

הזכרונות הם לנו כפנינים יקרות השזורות במחרוזת
חיינו.

בחברת אנו מנסים לחזק זכרם.

לספר עליהם לבנינו הקטנים. לספר עליהם לבאים אלינו
זה מקרוב.

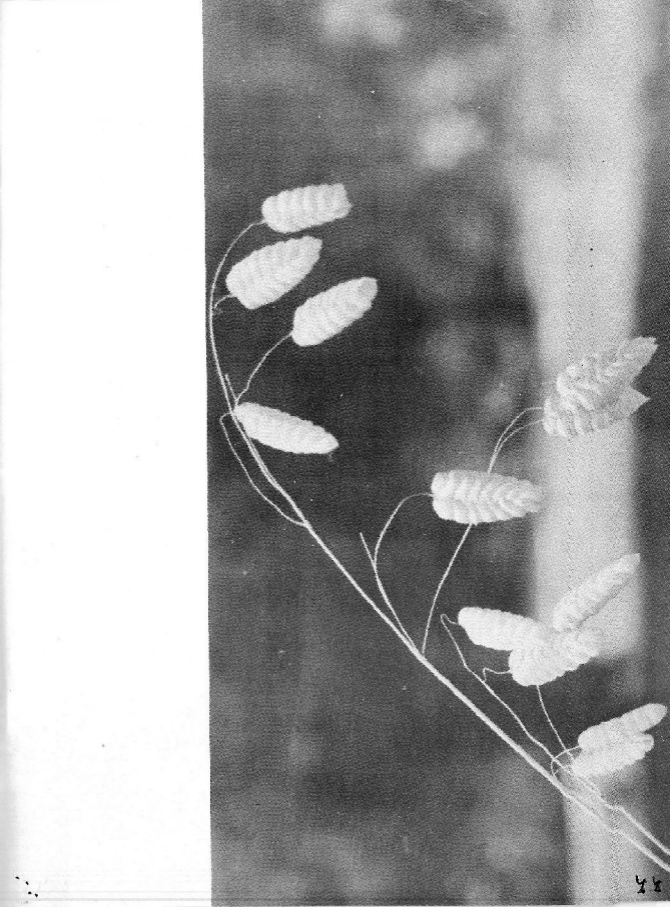
הזכרונות... התמונות... רסיסי החויות כעין נקודות
ציון.

אנו זוכרים אותם, למען היות טעם לחיינו הממשיכים
בקצבם.

זכרם מלווה אותנו כיחידים וכחברה.

רותה.

אולי עכשיו, כשאדמה וארץ רגעו, שקטו מן המערכה
והטכמים נחתמו בשניים - ניתן לקוות.

והיום שוב נצבנו לפני השורות הדוממות.

שורות שלמראשתם מצבות לבנות. לוחמים עם מספר ושח.

אתה עובר בינות למלבני האדמה, מביט, קורא, שותק ושומר
לעצמך. עומד נאנח וכואב מול אחד, אשר האותיות והמספר
מהווים משמעות ראליסטית של ממש.

ובמותו... אני זוכר, המוכן לעזור תמיד, מחייך, נותן
יד בכל, והרבה מעבר.

אמנם היה מבוגר ממני בשנים מספר, אך עובדה זו כבר לא
מנעה שפה משותפת בנינו.

יש... ואתה תוהה ושואל?

האט זה הרגע? שדוקא ברגעי התייחדות אלה, אתה מטכם
יחסים? מנסה להחזיר את העבר, ולו לשניות מספר.

- קשה.

אתה מרים ראשך, ואתה בוחן את העומדים איתך. מנסה
לינוק עוד אסוציאציה שהיתה לכת יחד, מתוך עצבות חברך
שמימין.

שואף להוציא עוד זכרון עבר משותף מדמעה של אם, הגוחנת
וזה בידה. ואתה מרגיש כי הזמן מתקדם, ומרחיב את יריעת
העבר.

דומה, שאין לשכוח.

מבט אחרון לוכד בתוכו את זרזיפי הגשם היורדים ברוך,
להשקות את העולם, את הפרחים, את האדם.

שוב אתה שואל? - האם יצליחו הפעם הטיפות להרוות
ולהצמיח את זר הפרחים שהנחת, האם יחדשו נעוריו של
אחד שהשארית טמון מאחורי?

האם את הנצח יקבעו רגעים אלה?

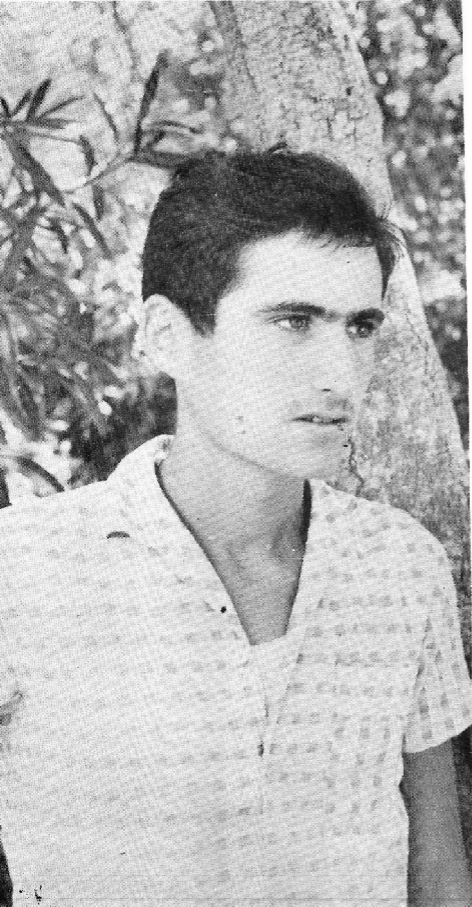
והתשובה עמוק בליבך!

שאל רבש

(באזכרה ביום השלושים)

ושבתם לעת ימוגו הצללים,
ובקורי זהב מדם החללים
תאסרו אור שחר אל דמע אבלים.
ושבתם לעת אור יום על ההרים,
ואדמה תבכיר שדמות ונהרים
וגנות וכרם ושדות ויער,
ושביל לוחך בניר,
ואם
ולצידה הנער,
ודמי...
וסהר חלומות בעננים.

חיה ורד

נטמן ארעית בבית העלמין במשמר הנגב.